

Anjeli na Covid oddelení

Dnes vám porozprávam môj osobný príbeh celkom detailne, lebo je to príbeh zázrakov. Síce žijem a komunikujem s anjeli už vyše jedenásť rokov, no to, čo sa udialo v priebehu mojej choroby, bola taká séria magických synchronicit, že si to zaslúži zverejniť. Hlavne preto, aby ste nikdy neprestávali veriť v to, že Boh presne vie, čo je pre nás najlepšie.

Skoro rok pred udalosťami, o ktorých vám dnes budem písať som pri jednej meditácii dostala informáciu od mojich svetelných sprievodcov, že sa na mojej ceste dostanem do tmy, kde pobudnem nejaký čas tak, že nebudem vidieť východ. V tom tmavom priestore stratím orientáciu, no po čase sa predsa objaví cesta, na ktorú vykročím a budem znova kráčať vo svetle. Nemám sa báť, všetko dobre dopadne.

Za tie roky spolupráce s mojimi anjeli som sa naučila netlačiť na pílu. Aj keď som bola zvedavá, nepátrala som, čo tá tma znamená. Keď som viac informácii nedostala, pustila som to z hlavy. Nevenovala som tomu pozornosť, vedela som, že ak niečo má prísť, príde. Pracovala som veľa, robila som terapie, stretnutia, víkendové transformačné akcie, sama som chodila na stretnutia a semináre, kde som zažila vysokovibračné zasvätenia a popri tom som za rok napísala dve knihy (jedna vyšla v novembri minulého roka a druhá sa očakáva pred letom v tomto roku). Až po návrate z jednej týždennej akcii som pocítila starý známy tlak na hrudi. Bol november, chrípkové obdobie, no u mňa sa zápal priedušiek ozval vždy, keď som sa buď preťažila v práci, alebo si niečo príliš zobrala k srdcu. Je to choroba, ktorú som vo svojom dospelom živote prekonala každý rok, zvyčajne to trvalo sedem až desať dní na antibiotikách, ale odkedy mi vstúpili anjeli do života, tak som to s ich pomocou zvládla za dva tri dni bez chemických látok.

A preto, keď sa bolesť v hrudi objavila, vedela som, že mi stačí dať na noc masť na hrud', do oboch rúk veľké kusy malachitu a do rána som v poriadku. Tentokrát ale bolesť neustúpila hneď, no keď som procedúru zopakovala aj druhú noc, konečne to zabralo a bolesť ustúpila. Lenže kašeľ zostal a neustupoval, tak som si musela pomôcť aj sirupom na vykašliavanie. A presne v tomto čase, kedy som už začala riešiť, kde som pochybila či si niečo zobrala k srdcu, sa stal prvý zázrak: dostala sa ku mne informácia od dôveryhodnej osoby, ktorá mi vysvetlila (načítala z Akasha kroniky), že v tomto období aj vysokospirituálni ľudia prechádzajú cez vážne choroby. Je to akýsi „svetelný vírus“, ktorý napadá fyzické telo, aby sa prepálením rekalibrovalo na vyššie frekvencie, ktoré stále prúdia na našu planétu a bude to čoraz intenzívnejšie. Jednoducho bolesť treba pretrpieť, je to súčasť vzostupu fyzických tiel ľudí, ktorých duša sa už navibrovala.

Neskôr, keď som už bola pri zmysloch a vedela som rozmýšľať, skonštatovala som, že toto bola zásadná a najdôležitejšia informácia, ktorú som v prvých dňoch mojej choroby musela počuť na to, aby som nestiahla na seba negatívne myšlienky a pocity. Aby som nezačala pátrať a hľadať chyby v sebe, kde a kedy som zlyhala, čo ma chce choroba naučiť a čo ešte mám zo seba vypracovať a podobne. Táto zásadná informácia o svetelnom víruse mi dopomohla k tomu, aby som prijala fakt, že ide o moje telo, že ja som okej a len musím bolesť pretrpieť a trpezlivo vydržať čas, ktorý je potrebný na rekalibráciu buniek. Vďaka tomu som sa dokázala postaviť do módu absolútneho pozorovateľa. Bola som v pokoji a v láske a bolesť som prijímala s pokorou. Tá totiž prišla ako uragán.

Sirup na vykašliavanie nezaberal, môj stav sa zhoršoval a cez víkend som už vedela, že asi budem musieť užiť aj antibiotiká, čo som dlhé roky v tele nemala. Odkedy sú v mojom živote anjeli, som úplne zdravá a menšie neduhy som vždy riešila homeopatikami, prírodnou medicínou a samozrejme s malachitom. Lenže v pondelok, čiže už týždeň po prvých príznakoch zápalu priedušiek mi bolo tak veľmi zle, že okrem toho, že som od kašľa nevedela dýchať, mala som aj iné príznaky vážnej choroby a neodvážila som sa vyjsť z bytu, aby som nedostala silný zápal pľúc. Nemala som silu ísť

ani k doktorke, dokonca som ju nezastihla ani cez telefón. V silnej bolestivej agónii som prežila noc z pondelka na utorok, kedy som ráno vyslala tichú modlitbu Bohu. Povedala som mu, že ja už ďalšiu takúto noc neprežijem, mohol by mi už nejako pomôcť. A On vo svojej nekonečnej milosti a bezhraničnej láskavosti spravil ďalší zázrak. Poslal mi domov syna, medika.

Je dôležité vedieť, že on bol počas celého týždňa, kým som ochorela a môj stav sa každou hodinou zhoršoval, v zahraničí bez telefonického či internetového prístupu, odrezaný od sveta, čiže vôbec nevedel, čo sa s jeho mamou dej. A práve vtedy, keď som sa cítila na pokraji svojich síl, syn sa vrátil do civilizácie, mohli sme sa spojiť aspoň telefonicky a tak mohol hneď v utorok ráno prísť domov. Keď ma uvidel, okamžite začal konať. Ako medik pohl všetkými pákami, aby ma dostal na vyšetrenie aj bez PCR testu, ktorý v tomto období je nutný na to, aby sa lekári s vami vôbec bavili, keď máte respiračný problém. Síce som stále tvrdila, že mám len agresívny zápal priedušiek, ved' symptómy dôverne poznám, syn neváhal a spravil mi AG test, ktorý okamžite avizoval prítomnosť covidu. Na základe toho sa potom podarilo vybaviť špeciálne vyšetrenie, na ktoré som vlastne podľa vyhlášky vlády nemala právo. Podľa predpisov sa mohla táto forma akútnej pomoci poskytnúť len starším ľuďom a ja som na to ešte vek nemala.

A zázraky sa diali ďalej. Dokázala som fyzicky prísť do ordinácie zriadenej špeciálne pre covid pacientov a prijali ma bez toho, že by som mala pozitívny PCR test. Ja som ten test totiž nemala kedy si dať spraviť. Síce ma prijali, no požadovanú liečbu som nemohla dostať, lebo lekárov vyhláška nepustila, no Hippokratova prísaha ich viedla k tomu, aby ma aspoň vyšetřili tak, ako by to spravila obvodná lekárka. Röntgen pľúc, EKG, odbery krvi a dokonca som dostala aj nejakú infúziu na posilnenie. Bola som na tom totiž viditeľne zle. A medzitým sa diali ďalšie zázraky. Ochorela som v čase, keď mi vyšla moja štvrtá kniha Cesta k Svetlu a ja som musela podpísať a zabaliť 250 kníh, na ktoré už nedočkaví čitatelia čakali.

Ešte keď som bola zdravá, vedela som, že ja toľko kníh nedokážem zobrať na podateľňu a preto som vybavila kuriéra, aby prišiel domov ku mne, na poschodie bez výťahu a zobral zásielky priamo z bytu. Bol to zázrak, lebo daná kuriérska spoločnosť podobné praktiky nerobila bez zmluvy a keďže som nespĺňala podmienky na zvoz priamo z domu, spravili pre mňa výnimku. Zodpovednosť voči čitateľom ma nútila knihy pripraviť aj keď som bola chorá, ale kuriér nechodil v dohodnutý čas. Mal prísť v utorok doobeda, kedy mne už bolo veľmi zle, telefón som naňho nemala, mohla som komunikovať len s dispečingom spoločnosti - emailom. Posledná správa, ktorú som prečítala v mailoch bola, že kuriér príde až poobede. No to som už vedela, že nebudem doma, lebo som musela ísť na vyšetrenie. A keď ma hospitalizujú, na čo ma syn pripravoval, potom knihy zostanú doma a ktovie ako ich doručím k majiteľom. Ale vráťme sa k zázraku.

Sediac v ordinácii mi stekali posledné kvapky infúzie, keď zazvonil mobil. Nevedela som ho zdvihnúť, nemohla som sa vzdialiť od postele. Cítila som, že je to kuriér. Bolo pol štvrtej. Nato prišla do miestnosti pani doktorka, ktorá ma vyšetřovala, aby sa rozlúčila, lebo jej skončila služba. Poprosila som ju, aby mi podala tašku – v nej mobil. Ona odišla a mobil znova zazvonil. Bol to kuriér. Absurdita celého prípadu je, že kuriéri nevyvolávajú viackrát. Buď ste na adrese, alebo máte smolu. A ten zázrak bol v tom, že si myslel, že má zlú adresu, nevedel nájsť kam má ísť a tak zaparkoval a snažil sa zistiť korektnú adresu kam ísť pre zásielky. Preto mi volal druhýkrát. Paradoxne stál na našej ulici, presne pred vchodom a pred autom môjho syna, ktorý sediac v aute čakal na môj telefonát, či ma hospitalizujú, alebo čo bude ďalej. A tak som dokázala spojiť syna s kuriérom a keď oni vynášali knihy z bytu, mňa už viedli na covid oddelenie do nemocnice. Následne syn pobalil moje veci a priniesol ich za mnou. Všetko klaplo na minútu presne. Knihy odovzdané, ja zadržaná snád' v poslednú chvíľu predtým, aby mi tento nepríjemne zmutovaný vírus nenapadol pľúca.

No zázraky sa diali ďalej.

V nemocnici som dostala okamžitú a rýchlu pomoc. Okrem liekov a vitamínov priamo do žily som bola ihneď napojená na kyslík, čo mi veľmi pomohlo. Uľavilo sa mi vlastne hneď, dokázala som dýchať. Zázrak sa prejavil aj o dva dni, kedy mi prišiel výsledok PCR testu, ktorý mi spravili ešte v ordinácii, kde ma napokon len vyšetřili. Výsledok testu bol negatívny! Nemala som covid, no liečili ma naň – čo bolo asi najlepšie, čo pre moje zdravie mohlo byť. Po opakovanom teste s negatívnym výsledkom ma presunuli na nekovidové oddelenie, no odbornú pomoc som dostávala naďalej – a hlavne priamy kyslík do pľúc. Zázračné bolo, že som bola týždeň napojená na podporný kyslík, čo vo veľmi veľkej miere zohralo rolu v tom, že som sa jednak zotavila oveľa rýchlejšie a jednak moje bunky dostali priamu a najlepšiu výživu na regeneráciu.

Keď som už dokázala myslieť a nie len bojovať o prežitie, na nemocničnom lôžku som si postupne uvedomila, ako to vyzerá, keď sa absolútne odovzdáme Bohu a nevstupujeme mu do jeho diela. Skúsím zosumarizovať zázraky, ktoré sa diali s takou presnosťou a umeleckým prevedením, že som nadobudla hlboké presvedčenie, že Boh je najlepší manažér na celom svete...

Bolesťou a chorobou som si musela prejsť, toto bol fakt, ktorý mi oznámili už rok predtým. A tým, že som zostala v duši v pokoji, anjeli mohli konať svoju prácu bez odporu. Ja som len prijímala to, čo mi osud prinášal. Nesilila som kuriéra, či iné riešenie s dodaním kníh na pobočku zásielkovne. Nešla som k lekárovi, keď som nevládala (musela by som najprv mať PCR test, ktorý ak by bol negatívny, do nemocnice sa nedostanem). Počúvala som svoje telo a riadila som sa intuíciou. Nepriečila som sa synovi, keď si ma už prebral a začal vybavovať pomoc. Poslúchala som ho na slovo. Nehádala som sa v prijímacej ordinácii, len som pokorne prijímala pokyny lekárov. Nepriečila som sa, keď sa ma spýtali, či súhlasím s hospitalizáciou. Len som plynula a nechala, aby sa veci diali. A tak som mohla pozorovať... A teraz prichádzam k ďalším zázrakom. Verím tomu, že tým, že som nebola zaneprázdnená svojimi emóciami v hľadaní chyby či príčin ochorenia, mohla som vidieť udalosti viacdimezióne. A teraz to začína byť zaujímavé.

Porozprávam vám, čo mi bolo umožnené vidieť a zažiť na covid oddelení. Ako pracujú anjeli a všetci pomocníci, ktorí stoja pri človeku.

Vďaka môjmu pokoji na duši som mohla sledovať dianie aj na vyššej energetickej úrovni, nie len z pozície človeka a hmatateľného sveta. Už v prvé dni mojej choroby som sa absolútne odovzdala Bohu a verila som, že všetko, čo sa deje so mnou je pre moje vyššie dobro.

Po príchode na izbu, kde už ležali dve pacientky s covidom, hneď som si všimla jednu z nich, ktorá bola v mojom veku a kyslík jej prúdil priamo do nosa v extrémnej dávke. Bola pri zmysloch, komunikovala, dokázala sa ešte posadiť na posteli, ale evidentne jej už bolo veľmi zle. Ako prvé, čo som si všimla, že pri jej posteli stáli tri ženy (nie vo fyzickom tele). Vníkala som ich ako ženy z jej rodovej línie. Jedna z nich bola indiánka a spievala nejakú domorodú pieseň, zdalo sa mi, že je to spev na cestu pre dušu. Ďalšie dve ženy tam boli len ako opora, čakali na ňu, na dušu, ktorá zanechá telo.

Od prvej chvíle som cítila, že tá žena je na hranici života a smrti. Môj predpoklad sa potvrdzoval každou hodinou, keďže jej bolo stále horšie a o dva dni už musela byť ošetrovaná ako miminko, keďže už nevládala sa ani posadiť, nieto ešte sama zvládať hygienické potreby tela. Celé covidové oddelenie sa nieslo v smutnej a ťaživej energii. Vníkala som ju ako tmavú, priam čiernu energiu a keď som sa znova raz zahľadela smerom k posteli tejto umierajúcej ženy, všimla som si ďalšie tmavé bytosti, ktoré tam stáli a čakali. Vníkala som ich ako tichých strážcov karmy. Nerobili nič, neboli ani strašidelní, len stáli a čakali. Videla som aj vchod do jaskyne, resp. východ z jaskyne, odkiaľ presvitalo svetlo, no títo strážcovia stáli pri vchode a nedovolili nikomu odísť ani prísť. Typickí strážcovia karmy duše.

To, čo v duša má v osude, tomu neunikne – či už má fyzické telo alebo nie. Je to Vyšší zákon

príčiny a následku. Bolo to prirodzené, nevnímala som z toho obrazu zlú energiu. O pár dní, keď sa žene zhoršil stav natoľko, že k nej sestričky museli chodiť každú chvíľu a kontrolovať jej stav, znova som sa zahľadela, čo sa deje okolo nej. A vtedy sa to stalo, čo mi znova posilnilo dôveru v Božskú prítomnosť a ochranu anjelov. Umierajúca žena trpela. Cítila som aj jej človečinu, ktorá sa bála, ale aj jej dušu, ktorá by už najradšej opustila trpiace telo, no rovnako sa bála toho, čo ju čaká. Tá duša bola plná strachu a preto sa silou mocou držala svojho tela.

Na fyzickej úrovni, čo bolo vidno očami, žena si strhávala kyslík z tváre a tak sa čoraz častejšie dusila a dostávala sa k hranici smrti, no na neviditeľnej energetickej úrovni sa jej duša silou mocou držala fyzického tela. A vtedy som prvýkrát zazrela novú bytosť. Čiernu s červenými očami. Prišla skontrolovať dušu, nakoľko sa ešte drží v tele a potom odišla. No v istej nanosekunde sa naše pohľady stretli a vedela som, že si tá čierna postava všimla, že ju vidím. Bol to tak krátky okamih, že sa to nedá ani opísať, keďže v tých vrstvách nie je čas. Ale v tej nanosekunde, kedy sa to stalo, vnorila sa do tej černoty jasná, žiarivá ruka a vyzdvihla ma na vyššiu frekvenčnú úroveň, aby ma tá tmavá bytosť nemohla vidieť. Hrozilo totiž, že keď si ma označuje, bude môcť sa ku mne vracat' a snažiť sa injektovať do mňa negatívne myšlienky, čím by ma držala v nízkych frekvenciách. A to je už pole ich pôsobnosti, kde kradnú duše... Lebo čím menej svetelných duší je, tým je viac tmy, čo je ich územie pôsobnosti. A toto Boh nedovolil.

Po tomto akte som si všimla, že anjeli medzi mňa a zbytok izby vytiahli akoby tmavú stenu, ktorá bola mojou ochrannou baštou. Odizolovali ma od zbytku izby, aby ma tmavé bytosti nemohli vidieť. Bolo to celé famózne, lebo okrem tohto príbehu sa paralelne diali so mnou ďalšie zázraky a dôkazy o tom, ako sa Boh stará a ako anjeli robia svoju úžasnú prácu. A to je ďalší príbeh, ktorý vám chcem vyrozprávať. Lebo anjeli sú pri nás stále...

Keď som sa dostala do nemocnice a napojili ma na kyslík, okamžite sa mi uľavilo. Megadávka vitamínu C priamo do žily, antibiotiká a ďalšie podporné látky pre moje fyzické telo spôsobili, že som mohla myslieť a uvažovať, nemusela som sa koncentrovať len na nádych a hľadať kyslík pre moje pľúca. A tak som videla, čo sa deje so mnou. Vnímala som sa viacrozmerne a viacdimenzionálne a posnažím sa to opísať tak, aby to bolo najviac prijateľné, lebo logickou sa to pochopiť nedá. Ako prvé som si všimla, že ma okamžite po príchode do tých tmavých energií Boh vyzdvihol do istej svetelnej kapsule, ktorá bola umiestnená tesne pod stropom miestnosti. Kapsula bola priamo napojená na zdroj a bola svetlá. Vo vnútri bola prenádherná záhrada a vlastne mohla som si tam vytvoriť čo som chcela, ale mne stačila lavička, záhrada plná krásnych kvetín a obrovský strom.

Ja sama som tam bola ako mladé dievča, no nebolo to „vnútorné dieťa“, s ktorým riešime na terapiách bolesti a zranenia, ale skôr by som povedala, že to bola moja absolútna čistá, detská duša, ktorá žije v dokonalom momente tu a teraz. Vedela, že sa nemá o nič starať, že sa s telom dačo deje, a len si musí počkať na čas, kedy sa znova môže prepojiť s telom. V tej krásnej kapsule bol aj jej anjel a sama som sa čudovala, že to bol nejaký špeciálny, lebo ja som ho dovedy nepoznala a vnímala som ho naozaj ako vyslanca pre tento prípad, ako podpora pre moje čisté ja: Anjel duše. Bolo to požehnanie vidieť tento stav. Vnímala som seba s bolesťami v nemocničnej izbe na posteli, no zároveň som sledovala kapsulu a dej v tej krásnej svetelnej záhrade. Bolo to ako kino, lebo rozhovory medzi mojim mladým ja a anjelom som vôbec neriadila, nevedela som čo sa bude dievča pýtať a ako bude anjel odpovedať. Čiže bolo to naozaj ako kino a mala som postarané o láskyplný program. Ja som totiž vtedy nevedela ani meditovať, ani mantrovat' či modliť sa, bola som vo svojom tele dosť unavená a snažila som sa prežiť.

Ďalšia rovina, ktorú som vnímala bola anjelská pomoc pre moje telo. To bolo tiež veľmi zaujímavé, lebo ako som už spomínala, v izbe a na celom covid oddelení boli veľmi tmavé energie. Miešal sa tam strach, bolesť, súciti, hnev, obviňovanie a všetky možné negatívne myšlienky a pocity, ktoré

majú chorí ľudia. Moja fašírka (ako som svoje fyzické telo nazvala) ležala v tejto tmavej energii. No vždy, keď prišli sestričky do izby a podávali mi lieky, či injekcie, vnímala som ďalšiu rovinu – medzi fašírkou a svetelnou kapsulou, - kde som videla svoje éterické telo. Opísala by som to tak, akoby o úroveň vyššie bola rovnaká izba, kde ležalo moje éterické telo a keď k fašírke pristúpila sestrička, v tej vyššej rovine prišlo éterické telo sestričky a videla som, ako sa obsah injekcie rozlieva do môjho éterického tela. A tak som mohla vidieť tri vrstvy môjho ja. Tá čistá duša v kapsule bola pokojná a hravá, odosobnená od všetkého, čo nebolo Svetlo a šťastie.

Žila v absolútnom momente Tu a Teraz. Stredná vrstva, kde bolo moje éterické telo bolo tiež svetlé, no vyžadovalo si starostlivosť. Pohoda a pokoj boli aj tam, ale evidentne bolo treba naprávať to, čo bolo narušené. A tretia, fyzickým okom viditeľná vrstva môjho ja bolo moje slabé telo, ktoré ležalo v posteli ako zomleté mäso – fašírka. Moje vedomie bolo čisté a v absolútnom pozorovacom móde. Nemala som žiadne pocity ani myšlienky. Nehodnotila som, len som všetko vnímala a ukladala si do pamäte. Vedela som, že Boh má so mnou plány, že bolesť časom pominie a ja budem múdrejšia o túto skúsenosť. Preto som to celé pozorovala a nič neriešila. Bola som Jemu a anjelom nekonečne vďačná, že mi nielen pomáhajú, ale tým, že som to mohla vidieť, dávali priamy dôkaz o ich prítomnosti a podpory.

Pozemskí anjeli

Nesmiem zabudnúť spomenúť pozemských anjelov. Sestričky, ktoré boli šesť hodín poobliekané do skafandrov, chránené dvomi rúškami, helmou, rukavicami a celotelovým úborom, trpeli týmto stavom aj na fyzickej úrovni (ísť na záchod bol pre nich luxus), ale rovnako aj na duši, lebo ľudia im umierali pod rukami a nemohli pre nich viac spraviť. Boli nekonečne ľudské, trpezlivé, nežné a milé ku každému. Bolo jedno, kto má koľko rokov, kým je v civile, či sa o seba vie postarať, alebo ho bolo treba prebaľovať, či bol očkovaný alebo nie – ku každému sa chovali rovnako anjelsky. Bola to ukážka súcitu a ľudskosti, dojímali ma k slzám. Keď ma neskôr preložili na nekovidové oddelenie, ošetrovali ma tie isté sestričky, ale už bez skafandrov, mali len jedno rúško, čo je povinné v celom areáli nemocnice. Veľa sme sa rozprávali a ja stále nechápem, ako to vedia vydržať. Samozrejme, aj lekári boli naobliekaní a milí, no sestričky boli tie, ktoré znášali/znášajú najväčší nápor pri pacientoch. Sú s nimi stále a ich prístup sa nemení. Tomuto sa hovorí poslanie. Byť sestričkou na takýchto oddeleniach je hodné veľkého uznania. Pre mňa sa stali absolútnymi hrdinami doby.

Môj covid príbeh končí šťastne.

Po týždni som sa dostala domov a síce moja fašírka sa ešte musela regenerovať nejaký čas, ale to už je súčasť rekalibrácie tela. Som zdravá a šťastná, a hlavne nekonečne vďačná Bohu, že som mohla prejsť touto skúsenosťou. Verím tomu, že to bolo aj preto, aby som vám túto správu mohla odovzdať.

Pozrime sa teda na dôležité body, ktoré mi pomáhali, kvôli ktorým sa tieto zázraky mohli udiť.

1. Najdôležitejší moment, že som vylúčila všetky negatívne myšlienky a pocity. Nemala som strach, ani pochybnosti či výčitky. Nehľadala som chybu ani v sebe, ani v okolnostiach či iných ľuďoch. Tento moment mi dovolil zostať v móde pozorovateľa.
2. Pozícia pozorovateľa mi zabránila v menežovaní udalosti. Proste som nezasahoval do plynutia, prijímala som všetko tak, ako to prišlo. Bol to dôležitý bod, lebo spätnou analýzou udalostí som pochopila, že by som svojimi zásahmi mohla nabúrať Božský plán a nemuseli by sa veci vydať tak dobre, ako sa to napokon reálne uskutočnilo.
3. Požiadala som o pomoc. V prvý týždeň, kedy som mala prieduškové bolesti, poprosila som niekoľko skupín, ktorých som členkou, aby mi poslali energetickú pomoc. O tejto technike som písala v decembrovom (2021) čísle Balansu, ako sa skupina môže podporovať. A tak vďaka dvom obrovským dávkam Božskej zdrojovej liečivej energie som prekonala celú chorobu bez toho, aby mi to zasiahlo pľúca. Vedela som, že táto megadávka energie dva dni za sebou mi dodala silu a nedovolila chorobe prepuknúť do väčších rozmerov.

4. Absolútne som sa odovzdala Bohu. Moja viera bola skalopevná. Vedela som, že je to len skúsenosť, cez ktorú musím prejsť a tak som s pokorou prijímala aj bolesť.
5. Celý čas som žila naplnená vďačnosťou.

Ak by som mala napísať len jedno ponaučenie, čo mi celá táto skúsenosť dala, bol by to dôkaz toho, že v akom stave je duša, tak sa manifestuje aj okolitý svet. Keď sa niekto bojí, vytvorí si entity strachu a tie pritiahnu viac strašidelných bytostí či udalostí. Ak niekto je plný lásky, viery, odovzdanosti Bohu, keď má v sebe pokoj a prijatie, anjeli môžu pomáhať bez zbytočného zdržania – prekonávanie nami vytvorených bariér. Naše pocity a myšlienky naozaj majú silu tvorenia. Umierajúca žena sa tak bála, že si vytvorila strašidelnú entitu, ktorá ju priam požíerala. Ja som bola v absolútnej láske a odovzdanosti a tak sa Boh mohol postarať a anjeli konať.

To, že smrti sa netreba báť, viem už dávno. No táto skúsenosť bola o tom, že aj keď máme pred sebou trnistú cestu, ktorou naozaj musíme prejsť, anjeli nám môžu uľahčiť aj túto cestu – ak zostaneme v láske, vo viere a v absolútnej odovzdanosti.

Prajem si, aby môj príbeh mal zmysel. Aby ste si spomenuli, keď vám bude najťažšie. Spomenuli na to, že Boh nás nikdy neopustí, anjeli sú pri nás stále a keď im do toho nebudeme zasahovať, dostane sa nám najrýchlejšej a najdokonalejšej pomoci. Lebo Boh nás miluje bez rozdielu a jeho pomocníci, anjeli konajú. Je o nás vždy postarané.

S láskou
Monika Jakubeczová
www.jakubeczova.sk